

Igei gondolatok – Böjt 2. vasárnapján

A Király követelése Mt 20,20-28

Nem követhetjük anélkül a Királyt, hogy meg ne fizetnénk ennek az árát. Elvégre ő kereszthalált halt értünk! Jogos lenne-e részünkről, ha meg szeretnénk szabadulni az áldozathozattól vagy a szenvedéstől? Ebben a szakaszban a mi Urunk elmagyarázza azokat a jogos követeléseit, amit azoktól vár, akik hinni akarnak benne, és tanítványai akarnak lenni.

Harmadszor jelentette be Jézus, hogy letartóztatják, megfeszítik és feltámad (ld. Mt 16,21; 17,22). Az ezt megelőző bejelentésekor nem mondta meg, hogy hogyan fog meghalni. Most viszont világosan megemlíti a keresztet. Világosan beszél a feltámadásáról is, de ez az üzenet nem hatolt be a tanítványok szívébe.

A szenvedés és halál bejelentésével szemben éles kontrasztként áll Jakab és János, valamint anyjuk, Salómé kérése. Jézus a keresztről beszél, őket viszont a korona érdekli. Azt akarták, hogy ők kaphassanak helyet a kiemelt trónokon! Az a benyomásunk, hogy Salómé, az anya volt az, aki elő akarta mozdítani fiai jövőjét.

Mielőtt még ítéleznénk felettük, vegyük észre a dicséretes részét a dolognak! Először is, hittek az imádság erejében, és mertek belekapaszkodni Jézusnak abba az ígéretébe, hogy királyi szék lesz az osztályrészük (Mt 19,28). De néhány dolog mégsem volt rendben a kérésükkel kapcsolatban. Először is az, hogy tudatlanságból fakadt. „Nem tudjátok, mit kérek” — válaszolta Jézus. Nem igazán értette Salómé, hogy a trónhoz vezető ösvényt nehéz végigjárni. Jakab volt a tanítványok közül az első, aki mártírhálált halt, Jánosnak pedig nehéz napokat kellett Pátmosz szigetén eltöltenie. Ez a hálom hívó a saját akaratát akarta megvalósítani, nem Istenét, és a saját útjukon akarták azt elérni.

A másik, hogy hiányzott belőlük a mennyei irányultság. Úgy gondolkodtak, mint a világ: Jakab és János úrrá akart válni a többi tanítvány fölött, ugyanolyan módon, ahogyan a megváltatlan pogány uralkodók uralkodnak alattvalóik fölött. Kérésük testi (érzéki) volt, mert önző módon maguknak kérték dicsőséget, és nem az Úrnak. Jézus figyelmeztette Salómét és a fiait, hogy ezek a különleges trónok azok számára tartatnak fenn, akik méltók rájuk. Isten országában nincsenek lerövidített utak. A kérés felháborodást keltett a többi tanítványban – lehet, éppen azért, mert megelőzték őket! A felülről való bölcsesség békességhez vezet; a világ bölcsessége pedig háborúhoz (Jak 3,13-4,3). Az önzés mindig csak széthúzást és megosztottságot fog eredményezni.

Ez a nézeteltérés lehetőséget teremtett Jézus számára, hogy gyakorlati leckét adjon vezetésből. Az ő országában nem a világ példáját kell követnünk. Példaképünk Jézus, nem pedig egy vállalat elnöke, vagy egy evilági celeb. Jézus szolgálaként jött, ezért szolgálnunk kell egymást. Azért jött, hogy odaadja az életét, éppen ezért nekünk is oda kellene adnunk az életünket az ő és mások szolgálatára.

A nagyság nem a pozícióban és a hatalomban mutatkozik meg, hanem a jellemben. Azáltal nyerünk királyi széket, hogy az életünkkel fizetünk, nem pedig azért, hogy szánkkal könyörgünk. Azonosulnunk kell Jézus Krisztussal az ő szolgálata és szenvedése tekintetében, mert még ő sem érthette el a trónt, csak a kereszt útján. A legjobb magyarázat ehhez a témához a Fil 2,1-18.

Hogy javuljon az imádságunk, javulnia kell a szolgálatunknak. Ha neki, vagy másoknak szolgálunk, akkor nem könyörgünk majd önző módon. Ha őszinte szívvel azt tudjuk mondani, hogy „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád”, akkor ő ezt fogja mondani nekünk: „Szólj, szolgám, mert hallja a te Urad”. Ha imáink nem tesznek minket jobb szolgálókká, akkor valami baj van velük.

Az imádságaink könnyebbé teszik az együttélést velünk? A két tanítvány önző módon kért, és emiatt a többi tanítvánnyal való barátságuk ellenségeskedéssé vált. Az imádságaink által jobban fogjuk szeretni Jézus Krisztust? Kerülnek-e nekünk valamibe az imádságaink? Az Isten akaratával egyező imádság nem elmenekülés a kereszttől, hanem részvételi szándékunk bejelentése a krisztusi kereszthordozásban. Ha az imádságaink nem hoznak bennünket közelebb a kereszthez, akkor nem egyeznek Isten akaratával.

Salómé megtanulta a leckét. Amikor Jézust megfeszítették, a kereszt közelében állt (Jn 19,25 „anyjának nővére”), és osztozott Jézus szomorúságában és fájdalmában. Nem két trónt látott Jézus két oldalán, hanem két latort a kereszten. És hallotta azt is, hogy Jézus Jánost Máriának adja. Salómé önzése visszautasításra talált, és ő ezt alázatosan elfogadta.

A Mt 20 befejező eseménye Bartimeus és barátjának a meggyógyítása. Mindketten vakok voltak (ld. Mk 10,46-52). Itt Jézus megmutatja a gyakorlatban, amit az előbb tanított a tanítványoknak. Két elutasított vak koldus szolgáljává vált. A Jézus körül nyüzsgő tömeg megpróbálta elhallgattatni a két embert. De Jézus együtt érzett velük, és meggyógyította őket. Ő még a koldusoknak is szolgált.

Ez a fejezet néhány olyan dolgot tartalmaz, amit nehéz elfogadnunk, és gyakorolnunk. Ha szeretjük ennek a világnak a dolgait, akkor képtelenek vagyunk mindennél jobban szeretni Istent. Ha nem rendeljük magunkat alá teljesen az ő akaratának, akkor nem tudunk feltétel nélkül engedelmeskedni neki. Ha a magunk számára keresünk dicsőséget, vagy összehasonlítgatjuk magunkat más hívőkkel, nem tudjuk megdicsőíteni őt.

Képtelenek leszünk addig elismerni Jézust Királyunknak, amíg nem szeretjük őt mindennél jobban, nem engedelmeskedünk neki feltétel nélkül, és nem őt dicsőítjük meg. De ha megtesszük ezeket a dolgokat, osztozni fogunk az életében, az örömeiben, és egy nap az ő uralmában!